

udnyttelsestidspunktet. Det mener jeg også er den rigtige måde at se det på, fordi den, der nu kommer til at skulle beskattes på tildelingstidspunktet, kan risikere på det tidspunkt, hvor man udnytter eller helt vælger at lade være med at udnytte det, at der faktisk er et tab i stedet for en gevinst, og så er man blevet beskattet af noget, man aldrig får. Derfor synes jeg, at det er en rigtig måde at skrue det sammen på.

Fru Mariann Fischer Boel havde nogle spørgsmål i forhold til det grænseoverskridende. Jeg mener, at det enkle svar er, at det kender vi jo i forvejen. Vi aftalte, dengang vi i midtferierne lavede skattereformen med den daværende regering, hvordan vi behandler det; at de kommer ind under de regler. Men skal det udnyttedes, vil vi selvfølgelig gerne svare på det under udvalgsarbejdet.

Når så fru Mariann Fischer Boel mener, at regeringen godt nok taler om ny økonomi, men at skatteministeren befinder sig i den gamle, så vil jeg sige, at der er ingen i regeringen, der har ment, at ny økonomi betyder, at man går ind specielt og skattebegunstiger på andres bekostning. Det, der ligger i det her, er at løse et problem, som virksomheder har påpeget. Det er en attraktiv måde for nogle virksomheder, en klog måde for nogle virksomheder, for nogle medarbejdere at indrette sig på, og det vil vi gerne være med til at der ikke er skattemæssige hindringer i forhold til.

Jeg tror, det sådan i alt væsentligt er bemærkningerne. Til hr. Frank Aaen kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg er enig i, at der er nogle muligheder dér for medarbejderne, men det er jo ikke i alle situationer, at medarbejdere og virksomheder har modstående interesser. Det at få eksempelvis en ny virksomhed til at fungere og blive et godt aktiv kan være en attraktion både for virksomheden og virksomhedens ejere og for medarbejderne, og jeg synes, det her giver mulighed for, at man kan løfte i flok; men jeg glæder mig over den positive indgang, som hr. Frank Aaen havde til forslaget.

Med de bemærkninger håber jeg, at vi inden for en overskuelig fremtid kan nå frem til en tredje behandling, der gør, at virksomhederne får et instrument til rådighed, som mange har efterspurgt, og som jeg faktisk tror mange vil benytte sig af oven i de muligheder, der allerede ligger.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 38: Forslag til lov om ændring af afskrivningsloven og ejendomsavancebeskatningsloven. (Kunstnerisk udsmykning i forbindelse med opførelse, ombygning og tilbygning til erhvervsmæssigt benyttede ejendomme).
Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 4/10 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Da vores ordfører, hr. Frode Sørensen, ikke kan være til stede her i salen i dag, så skal jeg fremføre Socialdemokratiets synspunkter:

Lovforslag nr. L 38 indebærer, at en bygherre, der opfører en erhvervsbygning, skal have ret til at afskrive op til 1 pct. af byggeudgifterne til kunst, såfremt byggeudgifterne overstiger 1 mio. kr. Det var der enighed om blandt et flertal i Folketinget, da vi i marts sidste år havde forespørgselsdebat om billedkunsten.

Hensigten er naturligvis, at også erhvervslivet skal have mulighed for at udsmykke bygninger med kunstværker, og Socialdemokratiet medvirker gerne til at fremme dette formål ved at give en forholdsvis, men også begrænset afskrivningsadgang.

Der er generelt en udtalt forståelse for, at samfundet skal fremme kunsten og kunstnerne, ikke blot inden for Kulturministeriets egentlige virkefelt, men også gennem særlige ordninger udenfor. Efter forslaget skal det ikke være muligt at sælge ud af den indkøbte kunstneriske udsmykning, uden at der sker en beskatning. Der vil være tale om, at vi giver et indirekte tilskud til kunstnerisk aktivitet, hvilket flugter godt med de ønsker, som danske billedkunstnere tidligere har været fremme med.

Der har under høringsrunden været fremsat en række indvendinger af navnlig teknisk karakter, og dem vil vi da se opmærksomt på. Det er i alles interesse, at ordningen bliver skruet sammen på en gennemskuelig og enkel måde, som vil gøre i hvert fald spekulation udelukket.

Socialdemokratiet synes, at der er en grundlæggende fornuftig idé i forslaget, og derfor kan vi anbefale forslaget, lovforslag nr. L 38.

Kim Andersen (V):

Som det fremgik af forespørgsel nr. F 33, som var til behandling her i salen i marts 1999, er vi i Venstre meget interesserede i at få kunsten integreret i det nye erhvervsbyggeri, der foretages her i landet. Vi er også meget optaget af at styrke billedkunstens muligheder, og det er også et synspunkt hos Venstre, at det er væsentligt at styrke markedet for kunst.

Når man tager i betragtning, hvor kritisk og hvor – ja, nærmest ængstelig skatteministeren tidligere har været over for tanken om fradrag, fradragsret for erhvervslivet ved kunstindkøb, ja, så må man sige, at skatteministeren med dette lille lovforslag, lovforslag nr. L 38, nærmest har foretaget et tigerspring ind i kulturlivet. Det vil vi gerne fra Venstres side ønske skatteministeren hjertelig tillykke med. Det tror vi kan blive til berigelse både for billedkunstnerne og måske også for skatteministeren.

Men når det er sagt, vil jeg gerne sige, at jeg skal love for, at skatteministeren har taget de små sko på i dette lovforslag. Lovforslaget opererer med en fradragsberettiget udgift på 1 pct. af bygningsudgiften til kunstnerisk udsmykning. Hvorfor ikke 2 pct., hvorfor ikke 3 pct., må jeg spørge skatteministeren. Det er meget små sko at gå i, så små, at man kan frygte for, om det ikke gør lidt ondt på skatteministerens fødder.

Men vel, det her er dog et skridt den rigtige retning. Vi har nogle spørgsmål at stille omkring Akademirådets rolle i sammenhængen. Vi vil også have nogle beregninger over, hvordan procentsatsen kan hæves, for vi vil lægge vægt på, at vi får noget smukkere byggeri her i landet, at der virkelig skabes et marked for udøvende billedkunst. Og dér tror jeg måske det ville tjene sagen, hvis vi satte fra land med lidt større kraft end det, lovforslaget her er udtryk for. Men indrømmet: Det er en åbning, det er et skridt i den rigtige retning. Det er vi positive over for at give en velvillig behandling i udvalget.

Eva Møller (KF):

Som det er fremgået af såvel det skriftlige materiale som af de to foregående ordførertaler, har lovforslaget her sin baggrund i en forespørgselsdebat i forrige samling, hvor en lang række partier i enighed mente, at det ville være en god idé både for erhvervslivet og for billedkunstnerne, at man gav mulighed for afskrivninger på kunstnerisk udsmykning af erhvervsvirksomheder.

Blandt de partier, der dengang sagde ja, var Det Konservative Folkeparti, og det vil vi gerne stå ved i dag. Vi finder, at det er rigtigt, at man kan udsmykke erhvervsvirksomheder på samme vis, som man har mulighed for at udsmykke statens bygninger. Vi tror, det vil være til glæde og gavn såvel for erhvervslivet som for kunstnerne. Så derfor vil vi godt stå bag forslaget.

Jeg kan også godt sige, at der selvfølgelig er nogle tekniske detaljer, men dem vil vi høre til i udvalget, og dem vil jeg ikke bruge tid på her.

Aage Frandsen (SF):

SF har tidligere tilkendegivet, blandt andet i forbindelse med den forespørgsel, der var i forrige folketingsssamling, at vi er positive over for et forslag af den her karakter. Vi er klart tilhængere af, at danske kunstneres mulighed for at sælge deres produkter er så gode som muligt. Vi er tilhængere af, at man fra det offentliges side støtter kunsten.

Vi er på den anden side altid bekymrede for, at man skal putte for meget ind i skattesystemet. Det er uheldigt, hvis man mener, at det er via skattesystemet, man skal løse alle problemer, også kunstens problemer. Men i denne forbindelse må vi sige, at her er så en afvejning. Kan man lave en konstruktion som f.eks. den, ministeren nåede frem til, som både tilgodeser kunsten og i et vist omfang også tilgodeser, at man har et rimeligt stringent skattesystem, så er det i orden.

Under alle omstændigheder må man sige, at det er kun at tilgodeser kunsten i et vist omfang, for det er jo ikke ret meget ad den her vej; det må man helt åbent sige, at det er det ikke. Det er ikke noget særligt i forhold til det, som kunstnerne kunne være interesseret i, og som de helt berettiget kunne være interesseret i, men spørgsmålet er bare: Hvad er det, der skal klares over skatteregningen?

Når vi kan sige ja til det, er det også ud fra en, skal vi sige, mere principiel betragtning om, hvad det i virkeligheden er, man i en virksom-

hed skal kunne afskrive. Er der tale om borde og stole, som måske har en eller anden møbel-designkunstner bag sig, så er det jo noget, som er afskrivningsberettiget. Sådan er reglerne jo. Er der tale om noget, som hænger på væggen, jamen så er det det efter de gældende regler ikke. Derfor er der nogen afgrænsning allerede nu: Hvad er kunst, og hvad er ikke kunst, og hvad er noget, som er til brugsformål, og hvad er ikke til brugsformål? Så under alle omstændigheder er der en afgrænsning i dag, som man kan diskutere. Men det er klart, at vi tager et skridt, og det skal man være opmærksom på.

Vi havde meget gerne set, at man ud over det også havde lavet andre ting, som kunne have tilgodeset kunsten og kunstnernes mulighed for at sælge deres produkter – en mere direkte form for offentligt engagement i de her sammenhænge. Men det, som vi kan gøre i den her forbindelse, er det, vi kan gøre i forbindelse med dette lovforslag, nemlig at betragte det som noget, som er på linje med andre ting, som virksomheder kan afskrive på. Og så er det også vigtigt, at realiseres det til privat formål senere, jamen så kommer det under normal beskatning.

Det her er et lille bitte skridt til gavn for kunstnerne, men det er vigtigt at understrege, at det er altså et lille bitte skridt. Men vi mener, at det er rigtigt, at det kun er et lille bitte skridt, man kan løse via skattesystemet. Kunsten skal primært støttes ad anden vej og også mere direkte via det offentlige.

Klaus Kjær (DF):

Det foreslås, at kunstnerisk udsmykning i forbindelse med erhvervsbyggeri bliver afskrivningsberettiget.

Ifølge bemærkningerne til forslaget er hensigten at fremme billedkunsten. Man kan således sige, at forslaget indebærer, at det er skatteyderne, som i sidste ende delvis får lov til at betale virksomhedernes kunstneriske udsmykning. På den anden side vil der formentlig også komme yderligere indtægter hos kunstnerne til beskatning.

For mig at se ligger problemet i at afgrænse, hvad der er kunstnerisk udsmykning, og hvad der f.eks. er arkitektonisk betinget. Der kan også være et problem, hvor udsmykningen udgør en virksomheds investering i kunstværker, som ikke nødvendigvis er en del af bygningen, og hvor der således åbnes mulighed for afskrivninger på ting, som ikke har noget med driften af virksomheden at gøre, og hvor der måske kan

blive tale om afskrivning på selvstændige kunstværker, som måske ikke falder i værdi, samtidig med at bygningen falder i værdi, men hvor kunstværket tværtimod stiger i værdi.

Afskrivningsreglerne bygger jo på den grundlæggende forudsætning, at genstande falder i værdi som følge af slid, brug osv. Men det behøver jo ikke at være tilfældet, når det drejer sig om kunstværker. I en sådan situation ville det være fuldstændig urimeligt at afskrive på et kunstværk, som måske i virkeligheden er en kapitalinvestering.

Kan vi under udvalgsbehandlingen komme ud over disse afgrænsningsproblemer, vil vi i Dansk Folkeparti imidlertid se positivt på forslaget.

Vibeke Peschardt (RV):

Det Radikale Venstre er meget glade for dette forslag, og vi anbefaler, at det bliver vedtaget, da det vil fremme, at dansk kunst til en vis grad får nogle bedre muligheder.

Forslaget er en udmøntning af en tidligere vedtagelse, og det går ud på, at der indføres en afskrivningsadgang for udgifter til kunstnerisk udsmykning i forbindelse med opførelse, ombygning osv., som det er beskrevet i lovforslaget.

Etableringen af den foreslåede afskrivningsordning afviger fra eksisterende afskrivningssystemer på to punkter. For det første er der tale om et brud med princippet om, at skattemæssige afskrivninger forudsætter, at der sker en værdiforringelse af det afskrivningsberettigede aktiv som følge af den erhvervmæssige benyttelse.

For det andet vil den foreslåede afskrivningsadgang for udgifter til kunstnerisk udsmykning bevirke, at kravet om, at det indkøbte aktiv skal kunne benyttes erhvervmæssigt i virksomheden, ikke opfyldes.

For at undgå, at afskrivningsordningen bliver misbrugt, foreslås det, at Det Kongelige Akademi for de skønne Kunster, Akademiraadet, skal vurdere, hvornår en kunstnerisk udsmykning er afskrivningsberettiget kunst. Det vil vi godt have en snak i udvalget om, når sagen når så langt.

Jeg skal meddele, at vi kan støtte forslaget.

Frank Aaen (EL):

Heldigvis er det her forslag trods alt begrænset, betragtet som en skattefidus, hvor vi så dejligt fik illustreret også fra Venstres ordfører, at det

ikke er noget stort hul i vores skattelovgivning. Så det er da i hvert fald positivt, at det ikke er så vidtgående som det, som man f.eks. fra Venstres side havde ønsket sig.

Når jeg starter på den lidt negative måde, er det jo bestemt ikke, fordi Enhedslisten er imod at støtte, at der kommer mere kunstnerisk udsmykning i bygninger og virksomheder overalt, tværtimod. Vi har jo gjort en del ting gennem årene for at sikre et større arbejdsmarked for danske kunstnere. Vi har stillet forslag om, at det offentlige skulle lave sikringsordninger, sådan at kunstnere, der har svært ved at få en fuld indkomst, kunne få en eller anden form for det, der svarer til en dagpengeordning, ikke en dagpengeordning, men modsvarende blev sikret økonomisk.

Vi mener, at der skal gives direkte støtte. Vi vil have forskellige offentlige tiltag for at styrke kunst og kultur i Danmark, men vi har altså svært ved at se, at der skulle være lighed mellem afskrivningsberettigede driftsmidler og så danske kunstners værker.

Vi er også imod principielt at belaste skattesystemet med endnu en ny serie af paragraffer. Vi foretrækker en mere direkte støtte til kunstnerne, og så mener vi, at de firmaer, der for manges vedkommende tjener mange penge, selv kan betale for den kunstneriske udsmykning, de vil have, og selv kan vælge den kunstner, de ønsker skal bistå med udsmykningen.

For et er jo, at man her ikke bare laver en ny paragraf i skattelovgivningen, noget andet er, at erhvervslivet jo kun kan få afskrivningsmuligheden, hvis den pågældende kunstner godkendes af Akademiraadet. Det er en meget skarp udvælgelse, og vi må forvente, at det kun er en lille gruppe af kunstnere og specielt kunstnere, der i forvejen klarer sig godt, som kan komme i betragtning i forhold til at levere kunst i henhold til denne her lovgivning.

Så vi ser det sådan, at det for kunstnerens vedkommende har en social slagside, som vi er bange for også kan bære yderligere ved til at udbrede nepotisme og rygklapperi inden for dele af den kunstneriske verden.

Forslaget er altså ikke vores kop te, og vi vil ikke støtte det her ved førstebehandling. Vi noterer os, at regeringen og SF og de borgerlige partier har et bredt flertal for at gøre det, der står her. Jeg startede også med at sige, at det ikke er noget, vi anser for at have stor negativ betydning for vores skattesystem, men vi synes, det er en principielt forkert vej at gå.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):
Kristeligt Folkeparti støtter forslaget.

Kim Behnke (FRI):

Under den forespørgselsdebat Folketinget havde, forespørgsel nr. F 33, tilbage i marts 1999, var vores synspunkt dengang som nu, at der er ikke nogen forskel på, om man i en virksomhed køber designermøbler og opsætter i virksomhedens kantine, så medarbejderne har nogle forhåbentlig behagelige stole at sidde på, mens de indtager deres frokost, og at de så, når de kigger op på væggen, naturligvis også skal kunne se på noget pæn kunst.

Men som det er i dag, er der jo den meget betydelige forskel, at virksomheden hundrede procent kan afskrive på de møbler, en eller anden kendt designer, dansk eller udenlandsk, har lagt navn til. Oven i købet er det jo sådan, at hvis virksomheden får ny direktør, og den nye direktør ikke kan lide de designmøbler, der står i direktionslokalet, ja, så kan virksomheden sælge møblerne, og der er ikke nogen beskatning af den indkomst, virksomheden får, hvis man sælger brugt inventar som f.eks. møbler.

Derfor synes vi også, det er ulogisk, at skatteministeren nu har indført den bestemmelse, at hvis man sælger billedkunst, som virksomheden har haft i en kortere eller længere periode, skal der ske en særskilt beskatning.

I det hele taget er det vores opfattelse, at som tiden går, vil grænsen mellem, hvad der er design og kunsthåndværk, og hvad der er egentlige kunsværker, være så udflydende, at det vil være umuligt for de arme skattede medarbejdere, der skal sidde og foretage ligningen, at tage stilling til, om nu værket skal være omfattet af denne her kunstregel, eller om værket skal være omfattet af normale og almindelige afskrivningsregler.

Oven i købet er det sådan, at de ting, som designere lægger navn til, hvis ellers navnet er tilstrækkelig anerkendt, kan være mangfoldige gange dyrere og altså ligge langt, langt over denne ene procent af et beløb, der ligger over 1 mio. kr. En virksomhed kan faktisk bruge flere millioner på at købe lige præcis disse smart designede møbler og andet inventar. Der er altså ikke nogen begrænsninger.

Og specielt når man ser det i det lys, at ministeren altså vil have en skatteindtægt ved salg, har vi svært ved at forstå, hvorfor der kun må blive anvendt 1 pct. af det beløb, der ligger over 1 mio. kr. på indkøb, for når ministeren sikrer

sig en skatteindtægt ved salg, ja, så kunne man lige så godt lade virksomheden købe al den kunst og billedkunst, som virksomheden måtte ønske på den pågældende virksomhed.

Vi kan heller ikke forstå, hvorfor det skal være begrænset til at gælde ved opførelse, ombygning og tilbygning. Hvorfor skal de virksomheder, der eksisterer i dag, og som er vel-etablerede virksomheder, som måske oven i købet har et bedre kapitalgrundlag, penge på kistebunden til at gå ud og investere i billedkunst for, være afskåret fra det? Hvorfor skal de tvinges til at bygge en ny fabrik, før de må lave en aftale med en billedkunstner om at få sat et smukt maleri op for enden af produktionshallen, frem for at medarbejderne skal kigge på en grå hal?

Og hvis man igen tager udgangspunkt i den grå hal – ikke den, der ligger på Christiania, men den, som er en produktionshal i det her tilfælde – så er det en håndværksudgift, hvis man beder en lokal maler om at male et smukt billede, 100 pct. afskrivning. Hvis man derimod beder en billedkunstner om at lave et smukt billede til produktionshallen, ja, så må man kun købe for 1 pct. af det, der ligger over 1 mio. kr., og afskrive med 5 pct. osv., osv. Det er efter vores mening unødvendigt, at der er de forskelle, og det er unødvendigt, at det er skatted medarbejdere, der skal sidde og træffe subjektive valg. Det kan give resultat i en masse unødige skattesager, som ingen af os er interesseret i. Så vi håber, at vi på det punkt kan få ministeren gjort fremkommelig under udvalgsarbejdet.

Så vil ministeren altid gerne have, at der er finansiering. Nu kan vi se, at det her forslag medfører et skønnet provenutab på 3 mio. kr. Vi foreslår, at de 3 mio. kr. med det samme hentes på kulturministerens budget, for der er jo ingen grund til, at kulturministeren udbetaler statstilskud til de kunstnere, som nu kan leve af at sælge deres varer. Så har vi sørget for, at der igen er provenuneutralitet, og det vil regeringen jo gerne have, og i det her tilfælde kan vi altså bidrage med et meget konstruktivt forslag til, hvordan der opnås provenuneutralitet.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg takker for den brede tilslutning og positive reaktion fra de allerfleste ordførere. Det er ikke så overraskende, det er sådan set helt forventet, eftersom det er et forslag, der er – om jeg så må sige – bestilt af Folketinget.

For som flere ordførere har nævnt, er det her udmøntningen i konkret form af en vedtagelse, som Folketinget vedtog for halvandet års tid siden, og dermed også et svar på det, som Folketingets meget brede flertal opfordrede regeringen til at komme med.

Og derfor kan man jo så godt undre sig lidt over, at hr. Kim Andersen på Venstres vegne – selv om man stod bag et forslag om at bede regeringen om at komme med et forslag af lige nøjagtig den her karakter – så alligevel ikke kan nære sig for at byde over. For det her er jo en pendant til den ordning, vi allerede har inden for offentligt byggeri og inden for samme rammer.

Jeg vil gerne give det tilsagn, at såfremt der sker justeringer – jeg tror, der er nogle overvejelser om det – i forhold til rammerne, der er for offentligt byggeri, vil jeg gerne deltage i de samme overvejelser i forhold til privat byggeri, sådan at det, Folketinget har bedt om – også Venstre og hr. Kim Andersen – vil jeg som skatteminister med meget stor glæde levere, så jeg kan se hr. Kim Andersen glad.

Men hvis hr. Kim Andersen havde læst lidt tilbage for at se, hvad det var, Venstre bad om, ville han vide, at det her ikke er små sko, og at det ikke er en tilfældigt valgt procent. Det er det, som Folketinget bad regeringen om at komme med, og derfor skal jeg selvfølgelig også glæde mig over, at den opfordring, man kom med, står man bag, nu her hvor forslaget er fremsat.

Måtte jeg så gøre den bemærkning til det, som hr. Kim Andersen også nævnte, nemlig Akademirådet og Akademirådets rolle i det her. Hvis vi tager bemærkningerne, som de står på den højre spalte midt på side 8, i forhold til Akademirådet, så har jeg aftalt med kulturministeren, at indtil arbejdet kommer i gang her, vil vi lige lidt mere præcist få klargjort Akademirådets rolle, så det er klart, at der skal laves en liste med professionelle kunstnere, så man ikke hver gang skal omkring Akademirådet, men at det simpelt hen bliver et opdrag, man får, og at det kun vil være i helt særlige situationer, at man så skal ind og inddrage Akademirådet.

Det vil jeg sørge for sammen med min kollega kulturministeren at vi får præciseret og klargjort over for udvalget. Det kan så være, at udvalget vil være behjælpeligt med, at det bliver en del af betænkningen, sådan så der ikke er nogen tvivl om, at det vil det brede flertal, som har

tegnet sig – der forhåbentlig også vil holde til tredje behandling – stå bag, så vi er sikre på, at vi får en så enkel og så ubureaukratisk måde at få det her til at fungere på som vel gør ligt.

Så skal jeg glæde mig over, at der også har vist sig – sådan som jeg har lyttet mig til det – et flertal for, at kulturstøtte ikke er specielt egnet til at stoppe ned i nogle generelle skatteregler. Det er faktisk mere målrettet og mindre tilfældigt, hvis det forvaltes af kulturministeren. Ikke for det; det glæder jo en skatteminister at kunne få lov at yde sit bidrag, men der er visse begrænsninger for, hvor klogt det er.

Og så bliver det her jo en mærkedag. Som hr. Kim Behnke ved, glæder jeg mig jo altid over, uanset hvor uenige vi indimellem kan være, at hr. Kim Behnke altid er meget velforberedt. Nu er det anden gang i dag, jeg tager hr. Kim Behnke i ikke at være velforberedt, og det synes jeg bare skal bemærkes, ikke som nogen kritik. Hr. Kim Behnke siger, at hvis man i en virksomhed har købt møbler og sælger dem senere, er der ingen genbeskatning. Jo, det er der, for hvis man køber møbler, så er de et driftsmiddel, går ind som driftsmiddel, afskrives som et driftsmiddel; hvis man sælger dem, går det ind som et plus på saldoen og kontoen for driftsmidler.

Når der er en særlig ordening på det her område, er det, fordi den ikke går ind under de almindelige afskrivningsregler, men får sin egen selvstændige kasse.

Så hvis vi tager den del af hr. Kim Behnkes ordførertale fra, kan det såmænd være, at vi ender med at være helt enige, inden vi når frem til tredjebehandlingen, og det vil glæde mig usigeligt meget, hvis også det vil være tilfældet i forhold til hr. Kim Behnke.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 39: Forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af konventionen om gensidig bistand og samarbejde mellem toldmyndighederne (Napoli II-konventionen).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 4/10 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sandy Brinck (S):

Mangt og meget er grænseoverskridende i vor tid. Varer har alle dage været handlet over grænser, men stigningen er markant både af lovlige såvel som ulovlige varer.

Dette lovforslag skaber grundlaget for Danmarks tiltrædelse af Napoli II-konventionen, en konvention, som giver bedre rammer for, at EU-landene kan samarbejde, når ulovlige varer såsom narkotika, våben og børnepornografi krydser grænserne mellem EU-landene og ved EU's ydre grænser.

Konventionen styrker naturligvis samtidig samarbejdet dér, hvor ellers lovlige varer føres over grænsen, men hvor man unddrager sig nationaltold.

Konventionen erstatter en tidligere aftale om samarbejde i disse tilfælde tilbage fra 1967, og siden da er meget sket: Dels at EU's indre grænser ikke længere har samme grænsekontrol som tidligere, dels at den organiserede kriminalitet er international og stigende.

I Socialdemokratiet støtter vi varmt tiltag, som kan stramme grebet omkring international kriminalitet såsom narkohandel og børnepornografi. Det er ligeledes for os indlysende, at et internationalt og fælles problem kræver fælles løsninger, således at den internationale, ofte meget velorganiserede, kriminalitet ikke kan lege kispus med medlemsstaterne.

I den socialdemokratiske gruppe er vi optaget af at sikre de instrumenter, som myndighederne har brug for for at løse deres opgaver. Det indre marked må ikke være et slaraffenland for kriminelle, og fjernelsen af grænsekontrollen har derfor som klar logisk følge, at andre midler må tage over. Når kriminelle organiserer sig uden hensyn til landegrænser, må myndighederne også samarbejde på tværs af landegrænser.